

EEN LIEFDE

Een Liefde

HUB ZWART

© 2010 Hub Zwart
ISBN 978-94-90683-02-3
Omslag: Sagarowestijn, Arizona

INHOUD

<i>Eldorado</i>	9
<i>Gedaantewisseling</i>	10
<i>De vijver</i>	11
<i>Aftermath</i>	12
<i>Virologie</i>	13
<i>Icarus</i>	14
<i>Denkbeeldig huwelijk</i>	15
<i>Liefdeskater</i>	16
<i>Fallusmonoloog</i>	17
<i>Twijfel</i>	18
<i>Brief uit Korinthe</i>	19
<i>Weerzien</i>	20
<i>Locus est</i>	21
<i>Reprise</i>	22
<i>Onthouding</i>	23
<i>In mijn armen</i>	24
<i>Duinwandeling</i>	25
<i>Ardennen</i>	26
<i>Liebestod</i>	27
<i>Tannhäuser Hotel</i>	28
<i>Kerstlauden</i>	29
<i>Weke delen</i>	30
<i>Draculacomplex</i>	31
<i>Intact</i>	32

<i>Once upon a time</i>	33
<i>Reanimatie</i>	34
<i>Sublimatie</i>	35
<i>De grot</i>	36
<i>Insomnia</i>	37
<i>Prins op de erwt</i>	38
<i>Mid-life</i>	39
<i>Beproeving</i>	40
<i>Liefde</i>	41
<i>Arbophilia</i>	42
<i>Newfoundland</i>	43
<i>Winterkwartier</i>	44
<i>De kleur van zeewater</i>	45
<i>Uitstel</i>	46
<i>Taxatie</i>	47
<i>Ongedurig</i>	48
<i>Ten afscheid</i>	49
<i>Liefde in de buitenlucht</i>	50
<i>Luchthaven</i>	51
<i>Recidive</i>	52
<i>Diagnose</i>	53
<i>Horticulture Chinoise</i>	54
<i>Dag en nacht</i>	55
<i>Onverwerkt verleden</i>	56
<i>Schietgebed</i>	57
<i>Klimaatverandering</i>	58

<i>Liefdeshoudgreep</i>	59
<i>Tweestrijd</i>	60
<i>Hotelroute</i>	61
<i>Homunculus erectus</i>	62
<i>Unintentional discharge</i>	63
<i>Codicil</i>	64
<i>Bij jou</i>	65
<i>Ontwenning</i>	66
<i>Op papier</i>	67
<i>Vogels</i>	68
<i>Concordia</i>	69
<i>Die Wüste wächst</i>	70
<i>Telescopie</i>	71
<i>Spertijd</i>	72
<i>Atavisme</i>	73
<i>Eucharistie</i>	74
<i>Nachruf</i>	75
<i>Nasleep</i>	76
<i>Termineren</i>	77
<i>Kiembaan</i>	78

Eldorado

Ergens in vergruisde, desolate,
Verschaalde reuzencactusreservaten
Waar de prairieherbivoren grazen,
Verstrijkt een brakke nacht in een oase.

Water sijpelt door de vlakke, blanke
Bedding in de drooggevallen banken,
In kiezelbodems huizen fotofobe,
Vliesbroze, onbespeurbare microben.

Naast me, in het fletse puisteengras,
Verroert zich, als versteend, jouw epiderm,
Alsof je me heimelijk, voetzoekend besloop.

Ik liefkoos jou, als eidolon van as
En in een mensenschuwe goudzoekersberm
Herhaalt zich onze liefdeswederdoop.

Arizona

Gedaantewisseling

Ultieme liefdesdaad: in een woestijn
Als menselijke slang mezelf ontvellen,
Mezelf ontdoen van miljoenen cellen
Om zo, hervormd, jouw evenbeeld te zijn.

Wat deren mij gewichtsverlies of pijn?
Ik kon het zonder buitenzijde stellen,
Zou mij als incarnatie vergezellen
Jouw snel verschietend lichaamsbeeld, jouw lijn.

Jou kopiëren is mij niet vergund:
Vernieuwd leg ik slechts bloot, eenmaal geheeld,
Hoe anders jij gebouwd bent en verdeeld,

Maar zozeer heb ik het op jou gemunt
Dat in mijn wanhoop ik het zou bestaan te
Ontluiken in jouw eenmalige gedaante.

Arizona

De vijver

Liefdesbespiegelingen in de lente
 Bij de waterspiegel, aandachtsvol. Ik
 Kom tot niets, beoefen *far niente*
 Als een drooggelegde workaholic.

De plantenkalmte onderstreept de ijver
 Van oppervlaktediertjes in mijn vijver.
 Vanuit het kalme duister naar het droge
 Verheffen zich vaasblauwe bloemenogen.

Jij bent die vijver: diepte schuilt in jou
 En duisternis: de kleurloze verblijven
 Van een dromerige posthoornslak,

Een kleurexplosie is jouw oppervlak.
 Was ik die plas, in bladerarmen zou
 Jij, vijvernimf, jouw stiltetijd verdrijven.

Aftermath (Liefde is oorlog)

Vrede - de liefdesveteraan ervaart
 Zijn vrede als een rouwtijd: kruisjes kerven,
Love's battlefields op een blinde kaart,
 De wereld heelt, mijn wereld ligt aan scherven.

In mijn innerlijke bedevaart
 Blijf ik rond onze liefdesgraven zwerven,
 Geheugenbeelden, doodstil opgebaard,
 In besloten vredigheid verstervend.

Hoe kan ik deze duurzame *entente*
 Overleven zonder tegenstander
 Bij wie ik in vredestijd kan onderduiken?

Mijn zaad bezaait het *Landschap zonder Ander*
 In de loze hoop dat jouw absente
 Gestalte op deze plek weer zal ontluiken.

Canadees kerkhof

Virologie

Het liefdesvirus dat mij infecteerde
Verspreidt zich: replica op replica,
Beeldenreeksen die zich repliceerden
In mijn innerlijke cinema.

Liefdesbeelden, in plaats van DNA:
Hoe we elkaar besmetten en bekeerden,
Beminden, in diverse stadia,
En hoe ik op jouw lichte huid noteerde

In witte spatten een letterloos sonnet
In een blanke, door mij aangemaakte
Inkt, een zalvend, oeroud alfabet.

Wondermiddel, jij hebt mij besmet
Toen je mij gezond, gezonder maakte.
Neem mij *in vivo* in, als bruistablet.

Icarus

Sinds jij mijn waslaag schond, trad een gestage
Neergang in, ben ik als Icarus
Betroffen in een cirkelval, een trage
Valspiraal, een reddeloze lus.

Jij was de aanvangskracht, de impetus
Die mij ontaard de overtocht deed wagen,
Nu eindigt uitvluchtloos mijn Exodus
En zijn versneld geteld mijn levensdagen.

Fatale duiksprong richting blauwe sector
Van de wereldsfeer, totdat ik in
De weidse zeebol insla als een vector,

Een foton, een elektron, in zijn spin
Vibrerend, gloeispoor in een ruisdetector,
Als schuim verdwijnend in het oerbassin.

Denkbeeldig huwelijk (de geslonken minnaar)

Met het Rijk der Hemelen zal het zijn
 Als met jouw onverhoeds door jou verlaten
 Minnaar: zijn hunkerend lichaam kromp twee maten
 En zijn verlangen werd, zelf vrouw te zijn.

Ik lijk, nu dat ik minusculeer,
 Een drinker die de-alcoholiseerde.
 De liefde die mij destabiliseerde
 Doet nu verlangen dat ik transmuteer

Tot jou, - en bij mijn nieuwe ledematen
 Vlei ik, terwijl ik weifelend abstineer
 Van dronkenschap, mijn krimpand lichaam neer, -
 Je hebt me met mezelf alleen gelaten.

Mijn eigen lichaam, liefste, zal ik huwen,
 Mijn vlees neem ik tot vrouw, - en, ooit, het uwe.

Athene

Liefdeskater (ontkenningsfase)

Het ochtendlicht gunt mij een resurrectie,
 Wekt mijn getaande huid, had ik – dood zonde –
 Me in jouw blikveld nu nog maar bevonden,
 Jouw desinteresse is een imperfectie.

Mijn liefdeskater slaat mentale wonden,
 Maar alles: mijn huid, mijn torso, mijn erectie
 Blijft haken naar jouw aandacht, naar inspectie,
 Somatisch bleef mijn liefde onontbonden.

Ontkenningsfase: kan het wel bestaan
 Dat mijn weerbarstig lichaam onbeloerd,
 Verbeurd en ongebruikt, onaangeroerd

Zal blijven, dat ik verouder zonder dat
 Ik mij nog eenmaal met jou heb verstaan,
 Nog eenmaal jou, uliem, heb liefgehad?

Peloponnesos

Fallusmonoloog (anatomie der liefde)

De zee is diep, diep blauw, slechts jij, Undine,
 Ontbreekt in dit mediterrane water.
 Jouw fantasiebeeld plantte zo'n vitrine-
 Fallus, bronstig brons, als van een sater,

Diep in mijn lies, - ik mag als sokkel dienen.
 De zee is blauw, ik baad en zonnebaad er
 Mijn lichaam, paai en aai mijn oermachine:
 Zonnevlokken, Venusschuim, - hij staat er.

Twee fallussen, een tweeling als het ware:
 Een blijft ongrijpbaar, plantte zich in mij
 Als quasi-implantaat, zeer lichaamseigen,

Mijn *alter*-fallus echter staat nog vrij,
 Slechts ingebed, ter plekke te verkrijgen,
 - maar jij ontduikt spasmodisch mijn gebaren.

Peloponnesos

Twijfel (retrospectie)

Was ik te talmend, liefste, te terughoudend?
 Dat maakt mij nu wanhopig: ik verwens
 Mijn ingetogenheid, zo ingehouden
 Jou betastend, tastend naar jouw wens.

Esthetiserend, veeleer aartsbehoudend
 Dan penetrerend-invasief-intens.
 In wat, aanvankelijk, *a gentleman's*
Reluctance leek, was ik nogal vasthoudend.

Heb ik mijn dame al te feminien
 Bemind, had ik mij niet met veel meer over-
 Gave masculieuer moeten tonen

En doelgericht: de vaginale zone,
 Was mijn *performance* in die streek te pover,
 Te oppervlakkig, ik zelf te androgyn?

Peloponnesos

Brief uit Korinthe

Destijds gold zij als metropool der lusten,
Nu rest slechts haar gehavende skelet.
Haar liefdesas, haar stenen resten rusten
In een geplunderd graf, vergruizeld bed.

Destijds had zij twee havens en twee kusten:
Een nieuwe boodschap en een nieuw gebed
Werden, met haar kruiken, vazen, fusten,
Van hieruit wereldwijd aan land gezet.

Mijn liefde was geloof, mijn nieuwe hoop,
Mijn prille overtuiging, toegewijd
Aan jou, vond er een ligplaats, een abode.

Nu breng ik, apostatisch, scototroop,
Mijn oude offers aan mijn oude goden
En zij, - verdween weer onder het grindtapijt.

Antiek Korinthe

Weerzien

Naakt, als zeedier, schelploos in de deining,
 Zo spoel ik met de golfslag aan uit zee.
 Mijn lichaam heb ik met een jaar of twee
 Verjongd, en herontdekt (textuur, belijning).

In mensenluwe zones behelst zo'n re-
 Somatisering welhaast een verdwijning,
 Voorbij de stranden, buiten de omheining...
 Welk weerzien wacht mij na mijn Odyssee?

Mijn thuiskomst boezemt, indachtig jouw 'twee lagen',
 Weerzin in, het weerzien onbehagen,
 Want wie van beiden zal mij welkom heten:

Jouw schelpdeel, onderkoeld en afgemeten,
 Het dier in jou, warmbloedig en pristien?
 Wordt het een weerzien om naar uit te zien?

Peloponnesos

Locus est (Platoonse liefde)

Rul zand, de uitgedoofde en verstofte
 Restanten van een denkfaciliteit,
 Epicentrum van een denkbelofte:
 Hier werden wegbereiders opgeleid.

In mijn bewustzijn komt die aanvangstijd,
 Die tuin tot zijn, - maar dan is het alsof de
 Gewijde grond aan treurnis ruchtbaarheid
 Verschaft, - mijn *abstinentia*-gelofte...

Vergun mij, liefdesdemon, één antiek
 Duel, kom: hier en nu, hominivoor,
 Zo tergend zwijgzaam, ooit zo welbespraakt,

Naakt niet meer levend, levend niet meer naakt...
 Het zand oogt weer als in gereedheid voor
 Lustoefeningen, liefdesgymnastiek.

Athene (bij de ruïnes van Plato's Academie)

Reprise

Nu je mij demasculiniseerde,
Erotisch ruïneerde, mutileerde,
Metamorfoseer ik: mijn gewone
Zelf desintegreert tot twee personen.

Ik worstel met mezelf, ik transformeerde,
In duinzand word ik zelf de Amazone
Die ik in deze liefdesworstelzone
In jou naar boven haalde, confisceerde.

Maar in mijn kloostercel, als Abelard,
Verlang ik naar mijn Ander, Heloïse...
O oerformule: één plus één is twee...

Mijn liefdescyclus, stollend ABC...
Met dit tegoed aan taal, dit reservoir,
Foerageer ik heimelijk mijn reprise.

Onthouding (eerste nacht)

Onthoudingstijd, mijn liefdeslichaam vast:
 Een trage, uitzichtloze ramadan
 In een gesluierd, huidloos Teheran –
 Ach, hoe ik jou, beducht, en op de tast,

Ontsluierde, die nacht, van schors en bast
 Ontdeed, traag, in *slow motion* - jij leek van
 Ons beiden, waakzaam, nog het minst verrast
 Door mijn *coming out* als Don Juan.

Van duizend nachten, juist die allereerste,
 Waarvan ik - delicate orchidee
 Van vlees – nu nog de vingerafdruk zie;

Die avond, die mijn avonden beheerste,
 Nog éénmaal, andermaal - *Eurydice* -,
 Beleven, - *Eurydice, deux fois séduit*.

In mijn armen (laatste ontmoeting)

Het oeverloze binnenvaartverkeer
 Passeert het Valkhof en de binnenhaven.
 Hier in dit rulle zand, hier ongeveer,
 Begon eertijds de wereld der Bataven.

Ik kniel, op hoofse wijze, voor jou neer,
 Mijn hoofd wil in jouw buikvlees zich begraven,
 Mijn arm omklemt jouw taille, tot overgave
 Neig je, en je biedt geen weerstand meer.

Jouw lichaam, haast gewichtloos, op mijn schouder:
 Door jou te 'wegen' word je mij - vertrouwder...
 Zo eindigde mijn laatste jachtpartij...

Niet bevroedend hoe het liefdestij
 Reeds keerde, onafwendbaar weg van mij
 Laveerde, - zie hoe ik, *sinds* die dag, verouder.

Waalstrand

Duinwandeling

Ooit was de vijver bij het Binnenhof
 Zoals dit ven en als een vroege Zwijger
 Staarde, als versteend, een blauwe reiger
 Reikhalzend naar zijn prooi. Het is alsof

Ik terugreis in de tijd: het pad, de steiger
 Verdwijnen, in het zanderige stof
 Speurend naar jouw voetafdruk, een krijger,
 Door zee en zon gebronsd, in Adamsklof.

Een rustplek spreidt zich op het bleke strand,
 En ongevraagd verheft zich, vlezig ding,
 Mijn zinloze orgaan... Ik ben onaf

En lebber zeelucht, roep om jou en wring
 Mijn fallus in een schede in het zand...
 Ik haak naar jou, en graaf mijn eigen graf.

Egmond aan Zee

Ardennen

Wat zeggen, in de eeuwige Ardennen,
 Mij de sprakeloze hoge vennen
 Waar schuwe bomen aan het koufront staan?
 Mijn *Wanderleben* is een nabestaan.

Jij was het landschap dat ik wou verkennen,
 Dusdanig ben ik daarin opgegaan
 Dat zelfs de herten, schuilend in de dennen-
 Schemer voor mij hebben afgedaan.

Ardennenliefde: in een bed van varens,
 Onder neveldekens, met de sterren
 Als eeuwige, natuurlijke lantaarns...

Enkele intieme handelingen
 In plaats van uitzichtloze, solitaire,
 Liefdeloze winterwandelingen.

Baraque Michel

Liebestod

Op een obscure snelweg in de mist,
 Door dwaallicht, duisternis en schemervorst
 Geplaagd, aanvechtingen van liefdesdorst
 Bestrijdend door naar druivensap (gegist)

Te smachten, zoek ik - één druk op de knop -
 Het mij zo dierbare gezelschap van
 Mijn goede vriend Richard Wagner op:
 Psychofarmacon en klankroman....

Zelden stonden zij elkaar terzijde
 In hun solitaire liefdesstrijd,
 Slechts zingend gaven zij zichzelf echt bloot.

Hun liefde en hun tragische verscheiden:
 Oerscènes uit de liefdesheldentijd...
 En zij, Isolde, sterft haar *Liebestod*...

Tannhäuser Hotel

Het granieten, duistere complex
 Lijkt een Venusberg, een bergfaçade,
 Een droomverblijf, maar van mijn lief, mijn ex,
 Geen spoor. Naar nieuwe liefdesheldendaden

Smachtend, één animale lustreflex,
 Met al mijn vezels, al mijn zenuwdraden
 Talend naar het schaakspel dat we ‘seks’
 Of ‘liefde’ noemen, intieme accolade.

Maar jij, jij twijfelt, aarzelt en ervaart
 De liefdesdaad bij nader inzien toch
 In plaats van troost, beloning, als bedrog

En elke lustbeleving gaat gepaard
 Met schuldgevoel, - de liefde strandt alsnog,
 En ik... begeef me op mijn bedevaart.

Strand Palace, Londen

Kerstlauden

Mijn hart ontwaakt als klok, mij bleef beschoren
 Eén zintuig slechts, vannacht, mijn fallus tast
 Mijn leger af, je zou me toebehoren,
 Mijn liefdeshoudgreep zette je klemvast.

Tot voertuig dien ik, om je op te sporen,
 Jouw vlees, uit liefde woelend, het is op last,
 Uit fallusdienst, aartstrouw, beginselvast,
 Dat ik jou zoek. Vanuit mijn fallofore

Liesstreek vormt zich, tussen jou en mij
 Uit vlees en bloed mijn liefdesbrug. Zoals
 Je mij de toegang tot jouw vlees ontzei

Destijds, zo daagt nu reciproque verlangen,
 Na al dat nagaan van jouw aardse gangen
 Slaat nu mijn hart in jouw intieme hals.

Abdij van Male

Weke delen

Wij bleken tegenspelers, tegenpolen,
Elk oogcontact was als een wapenschouw.
Jouw tred: gelaarsd en stoer, ad rem, verstolen,
Verleidelijk, - in elk detail een vrouw.

Voor mijn verstomde blik sprak onverholen
Begeerte uit jouw gang, jouw lichaamsbouw,
Jouw weke delen rustten als verscholen
Onder een bladerdek van bereklauw.

Diana: intimiderend, koel, voortvluchtig,
Je smaalde mijn verlangen als ontuchtig,
Maar schonk me nacht op nacht, - je gaf je bloot.

Hoe smetteloos, de luttele seconden,
Die mij, voorgoed, voor kwaad, met jouw verbonden,
Mij bleven die ik doorbracht in jouw schoot.

Cardiff, Angel Hotel

Draculacomplex

Mijn doodse aanblik in het ochtendlicht,
Van mijn gelaat toevallige reflecties
Angstvallig mijndend, spiegelbeeldinspecties
Bannend uit mijn blikveld, uit het zicht.

Alsof mijn huid ten prooi is aan infecties,
Jouw zoutzuurkussen in bezochte secties
Van mijn ontvlambaar schendbaar aangezicht
Een kraterlandschap hebben aangericht.

Of is het spiegelbeeldgezichtsverlies,
De Dracula in mij die nog in jou
Zijn handen, vampiertanden wilde zetten,

Bloeddorstig nog zijn lippen wilde betten
In de lichaamssappen van een vrouw,
Zich binnen wilde bijten in haar lies?

Edinburgh

Intact

Dat jij nog ademt, dat jouw lies, jouw schoot
Intact bleef, hibernerend, onomstreden,
Het epitheelcelweefsel van jouw schede,
Dat ik, in theorie, als bedgenoot,

Jouw schaars verlichte huid nog kan ontkleden
Met mijn onthutste handen, - hoe jij, ontbloot,
Je overgevend, kansloos, van geleden
Voorspelnederlagen nagenoot...

Onwerkelijk, om jou, zo nu en dan,
Te zien, zo vrijelijk te zien bewegen,
Want had ik, machtswellustig, door mijn zege,

Jou, weerloos in mijn greep, niet – klein gekregen?
En brak, ontdaan van pak, van band en dan,
Niet jouw verzet, 's nachts, jouw *No pasarán*?

Once upon a time

Jouw naakte lichaam houdt mij nachtelijks bezig,
Geheugensporen die in mij vergroeien,
Dendrieten die onblusbaar blijven broeien,
Zo blijf je tastbaar, lijfelijk aanwezig.

Zo hunkerend warm, jouw vrouwenhuid, zo vlezig,
En onze sprookjesliefde blijft me boeien,
Zodat we op een maanwit, Portugezig
Strand nog heftig met elkander stoeien,

Of in een groenig weiland in het gras,
Of in het duinlandschap van mijn matras.
Zo blijf ik trouw, door jou op zomerdagen,

Uitzichtloos, uit louter onbehagen,
Tot een fysieke tweestrijd uit te dagen,
Aan die *andere* ander, die je was.

Reanimatie

Ik trek weer naar jouw oerstreek, jouw savanne,
Maar welke wrede, vreemde, anonieme
Ongeest wist zich in het meest intieme
In te vreten en jou uit te bannen?

Ik moet het doen, mezelf hiertoe vermannen,
Het brute, het niet langer legitieme
Als toevlucht: jou omhelzen, vloeren, priemen,
Vastbesloten, ruitelijk, ontspannen.

Door me als een dier op jou te werpen
En met één krachtworp jou te onderwerpen,
Mijn oertijdwerktuig in jouw buik te drijven,

En jou, fysiek, hardhandig, in te lijven,
Herleef je: mijn geharde fallus stoot
De gifvrucht uit jouw ingepalmde schoot.

Sublimatie

Als bronstijdhunkeringen op gaan spelen
En ik bij ander vrouwenvlees de nacht
Verbren, vervang ik al hun lichaamsdelen
Tot jij verschijnt. Een vaginale schacht

Vervang ik door jouw schede, klam en zacht,
Arabisch raspaard onder de kamelen...
Routines die tot stervens toe vervelen
Worden als een eerste huwelijksnacht.

Heupen, bekken, wat er maar bij vrouwen
Aanwezig is, vervang ik door het jouwe
Tot (hemels, aards) jouw quasi-flegmatieke

Glimlach zich ontvouwt, ik jouw mystieke
Opening sondeer en wij, getrouwen,
Synchroon, nog éénmaal legendarisch pieken.

De grot

Ik ben er na een zware dronk geweest,
De oergrot waar, millennia geleden,
Wij leefden, als intieme hordeleden,
Obscure ruimte, valkuil van mijn geest.

Ik produceerde, trage oergebeden
Brallend, monotoon, mijn steentijd *waste*,
Verslond rivalen, die het met jou deden,
Nadat ik hen ontmande. Door een beest

In as en roet en kleurstof te fixeren
Op mergelwanden, te hypnotiseren
Met onze eeuwigdurende gezangen

Liet het zich eenvoudiger traceren,
Besluipen, doden, slachten, conserveren...
- De jacht, mijn archetypische verlangen...

Insomnia

Recept om door het duister te geraken:
 Shakespearemonologen, Schubert-*Lieder*
 Reciteren, *Faust*: “Ihr naht euch wieder,
 Schwankende Gestalten”, - ze genaken

Weer... ik ben hun gastheer, hun ontbieder,
 In deze uitzichtloze ochtendwake
 En daag hen uit, van omhaal is geen sprake,
 Vrij worstel, vrij en worstel met eenieder.

“Zwei Seelen wohnen, ach! In meiner Brust”, -
 Niet “zielen” slechts, mij breken ’s nachts de vliezen,
 Een tweede lichaam wordt me aangemeten,

Frêle en tenger, - zwakke hypofyse...
 Met één beweging, in een zeldzaam woest
 Arcadië, vloert mij een bosatlete.

Prins op de erwt

Quasi-weerloos, als een plant van vlees,
 Lichtmijgend, ochtendschuw, mijn huid bezaaid
 Met lichaamsdauw, taxeert mijn blik mijn *case*
 Behoedzaam, oog in oog met Mr. Hyde,

Mijn *alter ego*, tener, slinkend, hees,
 Bleek, ongedurig, - hoe hij graait en draait...
 Ik ben het zelf, verzwakt, verweesd, bekaaid,
 Gebrek aan liefde, - mijn Achillespees.

Anorectisch, hypersensitief,
 Een hongerkunstenaar die almaar minder,
 Minder wilde wegen dan zijn lief.

Wachtend op de stoere dame op
 Het witte paard die naar haar verre ginder
 Hem meevoert, vastsjort aan haar zadelknop.

Mid-life

Ik krimp en zwel, mijn lichaam, zonder maat,
Oogt instabiel, mijn omvang lijkt fluïde:
Soms Herculinisch krachtig en solide
En dan weer Ganymedisch van formaat.

Dit stadium heeft weinig nieuws te bieden,
Ik zoek een nieuw profiel, een nieuwe staat
Van zijn, het heden is mij te hybride,
Teveel verleden tijd en middelmaat.

Een tweede puberteit? Opnieuw beginnen,
Mezelf van grond af aan herdefiniëren, -
Niets lijkt gegeven, alles onbepaald?

Ik zal ten tweede male moeten leren
Leven, maar in mijn eerste taak: beminnen
Heb ik, besef ik, jammerlijk gefaald.

Beproeving

Een hoofse proeve in standvastigheid,
Virilitas, in de-somatiseren
 Van liefdesdrift: juist in de zomertijd
 Moet ik mijn lichaamswarmte sublimeren

Tot minnezang. Behalve wanhoop, spijt,
 En twijfel (of ik mezelf wel kan bekeren),
 Is er ook hoop: op deze kwantiteit
 Aan liefde kan mijn rouwarbeid lang teren.

Ook is er het gevoel dat in een vaag
 Hierna, hoe illusoir dat ook mag zijn,
 Wanneer ik oprijs uit mijn sarcofaag,

Wij ons herenigen, maar voor de duur
 Van dit bestaan zal mijn ontwenningsskuur
 Mijn taak, mijn *test case* zijn - *I'll walk the line.*

Liefde

Manisch is de liefde, als een macht
Die zich van ons bedient: ik ben, jij bent
Van deze oermacht slechts het instrument,
Broedmachines voor het nageslacht.

In die aftastende ontdekkingsnacht
Van liefde was zij in haar element,
Sindsdien zijn mijn gameten toegekend
Aan jou en is mijn zaad jou toebedacht.

Maar vocht vergruist in deze treurwoestijn
Tot stof en stuifzand, zonder dat ik les
Jouw liefdesdorst, jouw hoofse *oerewoet*.

Ergens, liefste, moet jouw lichaam zijn,
Bij een minnaar of een minnares
Die in de liefde voor mij onderdoet.

Arbophilia

It is a fatal madness, an ordeal:
 I recognize your body in these trees,
 Caress and kiss them, awaiting some release,
 But you are fantasy, far off, unreal...

I take my breath, my leave, but find no peace.
 Where are you? *“In an ocean, like a seal,
 A nymph once lived who swam ashore to steal
 Away a human heart”* ... I, ill at ease,

Seem suddenly convinced: this dreary tale
 Came true, for once. I wander, silent, pale,
 Quite at a loss, through fields, nowhere to find

Your warm and breathing body... O, come alive,
 Come forward and unveil yourself, arrive
 In time, or I will lose both heart and mind.

Bodysgallen

Newfoundland

Elke beweging achtmaal overdoen,
 Liefste, maar je blijft je maar verstoppen:
 Tintelingen in mijn vingertoppen,
 Mijn lippen, die nog smaken naar jouw zoen...

Meedogenloos zo leeg, de lege plekken
 Waar ik je zoek, vertwijfeld. Jou verwarmen
 Met mijn eigen vlees, jouw vlees omarmen,
 Jouw ademend lichaam integraal bedekken...

Jouw liefdeskoorts, het zinderend ontwaken,
 Het ochtendgloren in jouw delicate
 Gestalte, die ik die nacht moest achterlaten,

Die ik wil bestuderen, exploreren,
 Adoreren, - maar nooit zal penetreren
 Zonder voorgoed aan jou verslaafd te raken.

Valkhof

Winterkwartier

Mijn bed is het verwinterlijkte landschap
Waarin jouw lichaam hunkerend ontwaakt,
Huiverend als jouw huid de mijne raakt:
Jouw minnaar zijn, jouw eental en jouw manschap...

Mijn tast wil slechts jouw wonderlijk vertrouwde
Gedaante door beroering onderzoeken,
Jouw oppervlak ontsluiten en dan in jou de
Dieptes doorgronden door ze te bezoeken.

Intiem, intimideer... Ultieme stap,
Een stijlbreuk in mijn liefde, en ik hap
Naar adem, inhaleer, - en naar jouw huid...

Mij plaagt dit harde vlees dat steeds weer sap
Wil worden... maar ik aarzel, stel het uit...
Ik krijg jou, liefste, "A.", mijn vlees niet uit...

Edinburgh

De kleur van zeewater

Achter ons bevinden zich de steden,
Duinen, paden, wegen: verleden tijd,
Het strand is als de actualiteit:
Onze voetafdrukken in het heden...

Vóór ons gloort, op nieuwe liefdesdaden
Azend, als een zee van tijd, grijs blinkend,
Haast vredig in het daglicht, merkbaar slinkend,
De watersteppe die wij nog niet betraden.

We naderen de kille witte branding,
Het trage spel: verschuiming en verzanding,
Het grauwe water dat ons wil omspoelen.

Ooit zullen ze verschijnen: de blauwe kleuren,
En in dat licht, schreef jij, zal het gebeuren,
Zal schuim jouw zandverschansing binnenspoelen.

Scheveningen

Uitstel

Jouw huid, juist toen de zon de blanke kusten
 Trof, was licht als duinzand en terwijl
 Jij aan de lijkant van een duinpan rustte
 Streek juist een sloep op volle zee het zeil.

Hoofse, Franse of Bataafse stijl?
 Niets was er dat de liefde verontrustte,
 Wij zelf versmolten met ons onbewuste
 En bij de vloedlijn steeg het waterpeil.

De wereld leek euforisch en content,
 We legden zelfs de tijd, door in te houden,
 Stil, door libido te laten vieren...

Diezelfde nacht, weer solitair, aan boude
 Drift ten prooi en erogene klieren:
 Funest, rampzalig fallusmanagement...

Meijendel

Taxatie

Ik onderkende, toen ik jou ontmoette,
Hoe steentijdachtig ik jouw kracht taxeerde,
Jouw lichaamskracht, een krachtproef ensceneerde
In mente, terwijl ik jou hoofs hoffelijk groette.

Ik kus jou in absentie: handen, voeten,
Herbelevend hoe ik 's nachts probeerde
Jou te vinden, jou toen maar boetseerde
Uit duisternis, - hoe ik beloond werd en boette.

Je bent er, liefste, en je bent er niet,
Mijn zaad heb ik bestemd, vermorst, verstrooid,
Mijn handen blijven zoeken naar jouw vlees...

Twee wandelsporen in een duingebied
Die elkaar kruisen... Wees de mijne, wees
Aanwezig, - ik ben eenzamer dan ooit.

Ongedurig

Wat is er ongedurig als de liefde?
Soms broos, soms onderhuids, soms explosief.
Chronisch ongedurig, mijn geliefde:
Soms delicaat, soms stoer, soms defensief.

Soms zoek ik het begin: mijn hand betast
Jouw bekken, delicateser dan het mijne,
Totdat de ochtendschemer de fantast
In mij tot rede brengt, jou doet verdwijnen.

Wat is er in het lichaam van een vrouw
Dat ik begeer? Wat zoekt mijn lichaam in
Een worsteling met jou, een liefdesstrijd

Die ik, als ik zou winnen, toch niet win?
Van jou verliezen wil ik evenmin,
- Mijn erotiek is niet van deze tijd...

Ten afscheid

Mij kwelt, op deze heide, één gedachte,
 In deze zandverstuiving, slechts één vraag:
 Waarom jij, zo afwezig, niet wou wachten,
 Niet hebt willen wachten tot vandaag?

Waarom jij mij niet gunde, in jouw vlag
 Van twijfel, slechts dit voordeel - slechts vandaag?
 Een laatste zonde, om, vanaf die dag,
 Niets meer te ondernemen wat niet mag....

Die vraag snijdt dieper dan ik zelf vermoedde:
 Waarom jij, slechts omdat ik jou begeerde,
 In plaats van dat je me kwetste of blesseerde,
 Mij zo slagaderlijk hier dood laat bloeden?

Mijn Ik begrijpt jou, voelt zich niet verlaten,
 Mijn treurend lichaam is in alle staten.

Hoge Veluwe

Liefde in de buitenlucht

In de wintertijd van mijn bestaan,
 Zie ik mijzelf weer in die monotone
 Zandverstuiving, die zanderige zone
 Zwerven, tussen zwerfhout, onvoldaan,

Schuilend onder een solitaire beuk,
 Reciterend: *Zandgeur was haar huidgeur,*
Zandkleur was haar huidskleur en de luchtkleur
Was haar oogkleur... als een Mantraspreuk.

En in gedachten, met een fijn penseel,
 Pointilleer ik licht gekleurde vlekken,
 Pregnante stippen, alsof ik jou weer streef

En uit jouw liefdessluimer jou mag wekken,
 Met een kwast, in die leegtetuin,
 Jouw beeld van vlees: lichtbleek, vleesachtig bruin.

Hoge Veluwe

Luchthaven

Op een vliegveld, over twintig jaar,
 Tussen anonieme mensenstromen
 Naderen en passeren wij elkaar
 Zonder dat we elkaar echt tegenkomen...

Talmende motoriek, sterk grijzend haar,
 Vertwijfeling, - naast een toegenomen
 Kalmte, onzekere tred, nog zoekend naar
 Mijn *gate* of, voor één nacht, een onderkomen,

Word ik op eenmaal, bij een lounge, een halte
 Waar ik als sexagenair ben neergestreken,
 Temidden van de honderden gestalten

Jou gewaar... Je mist mijn blik, mijn teken...
 Staar, ingetogen, zonder je aan te spreken
 Staar ik naar je, - en aarzel: "Zij is, zij zal te..."

Schiphol

Recidive

Na onrust, lust, verlangen en commotie
 Moet onze liefde nu 'platoniseren'?
 Een sleets verhaal van rede en emotie,
 Van 'temperen', - mooi woord voor maltraiteren.

Aldus wil ik jouw veto amenderen:
 Mijn libido (zo boekstaaf ik mijn motie)
 Blijf ik (vrijblijvend) in jou investeren,
 Maar heimelijk, bij wijze van devotie.

Gebruik mijn lust, mijn lichaam naar believen,
 Jouw overmacht heb ik allengs, despoot,
 Geaccepteerd - niet mijn, jouw wil geschiede -

Maar liefde, liefste, laat zich niet verbieden,
 Niet: liefde als zodanig, - ik blijf devoot
 Toch uitzien naar jouw komst, jouw recidive.

Diagnose

Jouw neocorticale, perifere
 Brein omsluit een mergstreek van waaruit
 Neuronen oerreflexen instrueren
 Met gif te reageren op geluid.

Jouw blik bestaat het, zich te hergroeperen,
 Haast onomkeerbaar, tot een jurasnuit,
 Jouw deklaag wordt een hagedissenleren
 Gelooid en geplooid slangen huid.

Jouw juraholte huisvest een couveuse,
 Een reservoir dat zich met kwelvocht voedt,
 Een citadelgezwel waar jij op reuze-

Embryoreptielencellen broedt
 Die snel metastaseren, hun veneuze
 Transfusies injecterend in jouw bloed.

Muravera

Horticulture Chinoise

Literati identificeerden
Hun courtesanes met hun florissante
Blauweweregenbloesems en chrysanten
Die zij in bloemenperken cultiveerden.

De duinroos echter die mij fascineerde
Was een hybride, zodat jouw dominante
Antipode jouw recalcitrante
Alter ego spoedig weer maskeerde.

Jouw precaire, broze, sensitieve
Zelf bleek een latente, recessieve
Schaduw. In de plantgenetica

Geldt Mendels wet: de A verdringt de a.
Haar had ik lief, de door een repressieve
Mutatie overstemde 'kleine a'.

Muravera

Dag en nacht

Reflecties, retrospecties over jou en
 Liefde, erotologische vertogen
 Die ik jou had willen toevertrouwen
 In weerwil van mijn tanend spraakvermogen.

's Nachts echter, als mijn quasi-dialogen
 Verstommen, krijgt mijn onbekeerbaar trouwe
 Ziel vrij spel. Imaginaire ogen
 Stuiten op een lichaamsbeeld, het jouwe.

Ik droom weer hoe ik mij op weg begaf
 Door een duistere, door jouw vlees omsloten
 Schacht, als toegang tot een steentijdgraf.

Liefkozend open ik intieme sloten
 Tot jij ontstolt. Nog eenmaal leg ik af
 De weg tot waar ik ooit ben doorgestoten.

Santa Teresa di Gallura

Onverwerkt verleden

Oh, als je maar beseft dat ik na jaren
Wachten op een teken van verschoning
Mij op een nacht als bosgeest door de blaren
Een donkere weg zal banen naar jouw woning,

Alwaar ik door het sterrenraam zal staren
Als een getergd insect belust op honing.
Ah, jouw verbaasde lichaam, als bekroning
Op jaren wrok, wat laten wedervaren...

Staande naast je, laat ik in het midden
Of ik als een malloot naar jou ga graaien
Of als een zomerwind jouw huid zal aaien,

En of ik naar jouw midden, naar jouw *hidden*
Treasure zoeken zal, jou zal bezaaien,
Of jou slechts om genegenheid zal bidden.

Schietgebed

Soms droom ik dat ik weer jouw naaste ben,
Zoals vannacht, en dat ik jou weer zie:
Jouw liesstreek en jouw schouders en jouw knie
En dat ik jou beroer, jouw huid weer *scan*.

Jouw lichaam, in het schootsveld van mijn bren,
Jouw wonden tellend: één plus twee is drie, -
Zo evangelisch wordt mijn prosodie
Dat ik jou wil doorboren met mijn sten.

Ooit daagt de nacht dat het jou komt te stade
Dat ik mijn liefde jou weer mag betonen,
Een laatste avondmaal voor twee personen.

Datgene wat jij zo hautain versmaadde,
Mijn vlees, mijn bloed en mijn miljoenen zaden,
Het komt je toe, als ik jou mag bewonen.

Klimaatverandering

Neerslachtig is de actualiteit,
Het tropenlandschap lijkt voorgoed verwinterd,
Alle dynamiek en strijd ten spijt
Raakt alles sleets, verstold, verklit, versinterd.

En al wat leeft, verkrumelt mettertijd,
Elk levend ding vergruizelt en versplintert,
Elk organisme wordt als mergelkrijt...
Jij echter overleeft en overwintert

In mijn geheugengrot. Ultrasonore
Signalen betasten mij: echolocatie,
Het onderkomen van een vleermuisnatie.

Waar ik jouw vampiernis weet op te sporen
In mergelgangen, om je te doorboren,
Bevangt mij liefdesrouw, consideratie.

Sint Geertruid

Liefdeshoudgreep

Ik wil je in mijn liefdeshoudgreep hebben,
Mijn ὄργανov beseft wel wat hem staat
Te doen, beroert jouw schaamdoek van brokaat,
De roze wangslijmvliezen van jouw snebben.

Niets is er in mijn liefde dat jou schaadt,
Ik vlei me als een fruitvlieg in jouw webben,
Mijn lust, die slechts jouw heuvels en jouw grebben
Schampt, berokkent jou geen spoor van kwaad.

Je maakt me dwars, euforisch, tiranniek,
Je bent mijn klim, mijn dwaalspoor en mijn piek,
Mijn ongenaakbaar doelwit, mijn blokkade.

Al worstelend, met lustacrobatiek,
Delft zich mijn derde hand, mijn liefdesspade,
Een smokkelschacht naar pralende gonaden.

Tweestrijd

Vannacht schreef ik de choreografie
(Een aai, een draai, een worp, een greep, een graai)
Voor wat ik doe wanneer ik jou weer zie,
Jouw taille klemvast in mijn schouderzwaai,

Een lustballet waarmee ik liefde zaai.
Ontstentenis bewerkt misogynie:
Ach, kon ik jou maar nemen op mijn knie,
Dan hield ik jou voor vis, mezelf voor haai.

Met snij- en hoektand zou ik jou ontkleden,
Ontwapenend ontwapend, in mijn macht,
Mijn fallus zou als speleoloog ontleden

Jouw heimelijke zelf. Ik aas en wacht
Tot wij, elkaar nog eenmaal tobedacht,
Als liefdespaar de liefdesmat betreden.

Hotelroute

Een ganzenbord, de stad, en wij de stukken,
Met tempeltjes die rond jouw liefdessporen
Verrezen, om jouw echtheid te ontrukken
Aan amnesie: je blijft mij toebehoren.

Bruidsuites die ik slechts had uitverkoren
Om, struinend met mijn hand, de nacht te plukken,
Mijn bronst in vingergrepen uit te drukken,
Jou onderwerpend aan mijn kruisverhoren.

Hardnekkig vlees: jouw liesstreek die ik streeelde,
Vlijmscherpe spiegelbeelden: ons verblijf
In scherven, kon een virus dat ik mailde

Maar binnendringen in jouw harde schijf,
Om spoorloos in intieme breinsegmenten
Te speuren naar ontbrekende fragmenten.

Kloveniersburgwal

Homunculus erectus

Mijn vijver is een biopantheon,
 Een faunavrijplaats met een bodemduin
 Als spiegelkoepel en een florakruin
 Als absorberend chlorofylplafond.

De tweespraak die zich tussen oevertuin
 En kroonbladkleur en fotonvloed ontspoon,
 Klinkt als plantaardig baltslied op de zon,
 De aarde groent, mijn opperhuid kleurt bruin.

Mijn liefde mocht niet duurzaam in jou aarden,
 Laat staan bij wijze van repliek verwekken
 Nieuw leven, maar mijn eigen, opgebaarde

Tors vertoont vacante bodemplekken
 Die ik met voorjaarsklare, opgespaarde
 Spermavijverplassen blijf bedekken.

Sacrum nemus Batavorum

Unintentional discharge

I toured the fort again, along enchanted
Remnants of our evaporated love,
Where Eve, paradisiacal, in the buff,
Became my idol in my heart implanted.

I even went to see our once hotel,
Well-nigh adjacent to the grand green square,
Revisited our bridal chamber where
All went so well and where we did so well.

Those seconds of blissful spending, unremitting
Joy, as I unlocked with ease your doors...
I failed to notice that, as I was pitting

And pinning your phantom limbs, to fight remorse,
Close to my groin my cell phone was transmitting
Lush bouts of wordless messages to yours.

Cardiff Castle

Codicil

Ik wil me met jou meten: een duel
 In dit nog onbesproken nachtverblijf,
 Dit liefdesnest in dit aftands hotel
 Waar ik gespeend van jou de nacht verdrijf.

Zie hoe ik jou ontkleed, omarm, omknel,
 Ik heb je, in mijn armen, ach hoe schrijf
 Ik jou ooit uit mijn lies, ons lijf-aan-lijf
 Gevecht ooit uit mijn lichaam, mijn gestel?

Van jouw liefde had ik mijn bekomst,
 Jij leek onecht, gespeeld, een schim, een gril,
 Nu onderken ik wat jouw wederkomst

Bewerkt en wat jij, als een codicil
 Van vlees, slechts door het *factum* van jouw komst,
 Belichaamt: jouw volmondig “Ja, ik wil”.

Wenen, Strudlhof

Bij jou

Bij jou, ontmanteld prooidier, in mijn handen
Genaakbaar, weerloos, monsterde, ontdekte
Mijn blik de zandkleur die jouw huid bedekte,
Het strandtapijt waarin jouw huid verzandde.

En hoe zich ook jouw slanke spieren spanden,
Hoe jouw duinachtig lichaam zich ook strekte,
Ik had jou, paradijselijk gebekte
Wederhelft, ontwapend tot de tanden.

Jouw blik, op mij gericht, die met jouw zwakte
Als maanlicht met het duinzand contrasteerde,
Gaf zich die nacht gewonnen, waarvan akte.

Hoe ik nadien ook recapituleerde,
Telkens weer jouw zandschulp defloreerde,
Niets blonk als jouw verdwenen oppervlakte.

Brugge, Flanders Hotel

Ontwenning

Jouw mix van stoerheid, frêleheid, *force*, *tendresse*,
 Ontviel me, en nu val ik, desperaat,
 Ten prooi aan *spleen*, aan Baudelaires *paresse*
 En simuleer ik dat je toch bestaat.

Je was mijn fabeldier, mijn droommaîtresse,
 Mijn hallucinogeen, mijn opiaat,
 Mijn *shot*, mijn *trip*. Een zware kater staat
 Op liefdeseuforie en lustexcessen.

Mismoedigheid is 's minnaars lot en wedde,
 Wanhopigheid: waarom zo radicaal,
 Zo niet meer incarneerbaar, zo totaal

Absent? Mijn organisme, mijn verbedde
 Vlees, verziekt, is enkel nog te redden
 Met jij-injecties, longitudinaal.

Op papier

Hoe moet ik jou beminnen: op papier
Slechts kan ik op jouw huid mijn handen leggen.
Dweepzieke vogels nestelen in heggen,
Ik dwaal ontembaar, als een extinct dier.

Op een avond, zonder overleggen,
Ben je, zoete droom, op eenmaal hier.
Ik zou niet weten wat we moesten zeggen,
Mijn hand zou zich vergrijpen, was je hier.

Ik zou je attaqueren en bevechten,
Belagen, domineren, wreed berechten,
Standrechtelijk bedwingen, vloeren, knechten...

Ach, was je maar gespierd en stoer en pezig,
Dan was ik wel wat langer met je bezig,
Maar weerloos ben je, efemeer, afwezig.

Vogels

Ze huizen in de marges van mijn tuin
 Om telkens, 's avonds, in hun hagenpreken,
 Of 's ochtends, wederliefde af te smeken
 In hun meidoornheg of bladerkruin.

Nog vrijer, eloquenter was hun leken-
 Preek, onstuimiger hun lofbazuin
 Op jou, op ons, hun koorzang in het duin
 Toen jij je gaf en jouw beletsels weken.

Sindsdien is elk gedicht een evocatie
 Van dat moment. Ik schreef, ik overlaadde
 Mijn poëzie met wildernisaubaden,

Tot ik op jou als Attische najade
 Stuitte, die mijn verzen houvast, gratie
 Verleende, - ieder woord werd iteratie.

Concordia

Sta mij, goddelijke Aphrodite,
Nog eenmaal bij, dat ik haar mag verleiden
Tot deze wanhoopsdaad, mijn afscheidsrite,
Erotisch en heroïsch, kies mijn zijde.

Laat mij, zoals eertijds in liefdesmythen
In semigeciviliseerde tijden,
Voor de laatste maal haar exquisiete
Lichaamsdelen uit haar vacht bevrijden.

Laat mij, als spel, van dracht ontdoen haar huid
En haar als een gegrepen prooidier villen,
Laat mij, omzichtig, slechts om uwentwille,

Haar vloeren, hoe op haar verweer ook stuit
Mijn grip, tot wij in vlees en stemgeluid
Twee-een, in daad en wederdaad verstillen.

Die Wüste wächst

Zelfs nu, nu met de snelheid van de tijd
En met de ophef van een crisisfase
Onstuimig het woestijnzand zich verbreidt
Tot waar mijn laatste liefdesdromen grazen

En ik mij in mijn slinkende oase
Ternauwernood nog handhaaf, toegewijd,
In weerwil van de droogtemetastase,
Betoont jouw blik geen zweem van buigzaamheid.

Jij was mijn uitverkoren pleisterplaats,
Jouw liefdesbuien wisten te bevoeien
Gebieden die mijn eenpersoonspatrouille

Doorkruiste op haar tochten buitengaats.
Nu rest een laatste rustoord, waar ik boeien
Uitzet, als vanouds en tegendraads.

Telescopie

Zijn stand belichaamt dienstbaarheid en elke
Ochtend, elke avond haakt hij naar
Jouw schoot, trianguleert hij naar jouw baar-
Moehals, jouw graal van vlees, jouw liefdeskelken,

Jouw roze grot om zich in uit te melken,
Steeds is er zijn uitnodigend gebaar,
Zo grijpbaar, toegenegen, zo bruikbaar,
Hij weigert te versagen, te verwelken.

In dromen expandeer je tot heelal
En is de Melkweg mijn disseminatie,
In spermawolken drijft jouw eicelnaat,

De oogst van liefdesnachten zonder tal
Bevolkt ons universum. Een geval
Zijn wij van hoop, malaise en frustratie.

Spertijd

Ik ben de strijd nog eenmaal aangegaan,
Mijn spatten heb ik op jou afgevuurd,
Mijn spertijd is verstreken, langzaamaan
Verschijnt mijn cursor toch weer in jouw buurt.

Er naakt een nacht, het duurt zolang het duurt,
Maar op dat uur in petto komt het aan,
Dan wil ik mij, tenzij jij je ommuurd
Hebt als een citadel, met jou verstaan.

Ik heb de handelingen die ik dan
Volbreng al uitgestippeld, maar mijn plan,
Mijn draaiboek vergt omzichtig manoeuvreren.

Nog eenmaal mag mijn fallus zich verweren
Door bij jou stil te staan, jou te toucheren,
Waarna ik jou uit mijn gedichten ban.

Atavisme

Nadat ik mij afschuwelijk te buiten
Ging aan een letale dosis wijn,
Sijpelt ochtendgloren door de ruiten,
Licht sluipt langs het geopende gordijn.

Ik kan niet spreken, denken, mij niet uiten,
Geen woorden vinden, mensenklanken zijn
Verwaterd in de webben van mijn brein,
Verklonterd. Dit proces is niet te stuiten,

Ik degradeerde, lijk tot stuporisme
Gedoemd in een veralcoholiseerd
En capillair beschadigd organisme...

Juist dan is het alsof jij wederkeert,
Een lichtfantoom dat als een atavisme
Nog van mij redden wil wat mij resteert.

Eucharistie

Een wrange winteravond... Ik bezat me,
 De rode wijn verzadigt tot een witte
 Viscose inktvisinkt... En wij verklitten,
 Jouw zuignaphuid... “besprenkel me, bespat me”...

Libatio, - je hield van mij, je had me,
 Je sloeg me af, aanbad me en vergat me,
 Nu haak ik uitzichtloos naar gladde, fitte
 Dijen, azuren einders, middaghitte.

Maar dan begint de wijn op jou te lijken,
 Onderga je een metamorfose
 Tot iets drinkbaars, tot iets alcoholisch...

Dan pleng ik jou, als dankzegging, door lozen,
 “Dit is mijn zaad”, maar jouw lichamelijke
 Aanwezigheid is overdracht, symbolisch.

Nachruf

Oudejaarsnacht nadert en de tijd
Die ooit fluïde, vloeibaar was stagneert
En mijn vervlogen liefde sublimeert
Tot monomane religiositeit.

Ik ben het, en niet jij, die zo geheid
Zich op een nakend weerzien voorbereidt.
Mijn rechter- schrijft, mijn linkerhand serveert,
Het vensterraam, mijn spiegel, reflecteert,

Door vorst en vocht beneveld, mijn gelaat,
Alsof een volle maan mij gadeslaat:
De maan, jouw schaduw, mijn beneveld Ik...

In dit sonnet bevriest een ogenblik...
Ik kan het jaar de aftocht niet versperren:
Mijn vuurwerk, liefste, liefste, zijn de sterren.

Nasleep

De avond viel, ook over onze liefde,
De koude eerste dagen van het jaar,
Wij zijn niet langer als een liefdespaar,
Niet langer, zelfs niet heimelijk, geliefden.

Niet het solitaire valt mij zwaar,
Ik zou voor immer, als het jou beliefd,
Zwijgen, maar mijn vrees, mijn *cauchemar*
Is dat er geen *Ersatz* is voor jouw liefde,

Dat ik erotisch nu heb afgedaan,
Dat dit mijn partiële overlijden,
Dat, voor de liefde, ik nu praktisch dood

En dat voor mij het liefdesspel één groot
'Er was eens' wordt, - maar veins geen medelijden,
Jou zal het weldra evenzo vergaan.

Termineren

Waar φύσις (stilte) heerste, subglaciaal,
 Onaangedaan, verlatenheid, slechts 'zijn',
 Wint nu, immens, bewoonbaar, maternaal,
 De metropool, de moederstad terrein.

En waar de spoorlijn transcontinentaal
 De kustlijn trof, gaf middernacht het sein
 Tot *Ragnarok*: mijn eindstrijd met jouw schijn-
 Gestalte, onomkeerbaar terminaal.

Ontredderd vocht ik, algeheel ontremd,
 Met kussens, kussenvechtend met en tegen
 Mijn fallus, tot een laatste spermaregen

Jou impregneerde, en mijn laatste hemd.
 Na die uiteindelijke overgave
 Heb ik, in jou, mijn liefdesbijl begraven.

Hyatt Hotel, Vancouver

Kiambaan

Jouw liefde, microscopisch klein, miniem,
 Nestelt zich als foetus in mijn bekken,
 Alsof ik niet in jou, maar jij, intiem,
 In mij bezocht de anaerobe plekken

Waar liefde, onomkeerbaar en ultiem
 Haar weg vond in hermetische vertrekken,
 En nu, na weken delen en verwekken,
 Diep indaalt als foetale levenskiem.

Die voorbestemde woning, die notoire
 Holte, die primaire levensroute
 Werd voedingsbodem, kiambaan voor gedichten.

Fantoomgeliefde, die mij bitterzoete
 Liefde schonk en toen haar hielen lichtte,
 Jij bracht mij, maar dan letterlijk, tot baren.

Heumensoord